

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1055 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/50/2017/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

20/2018. (I. 25.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ 2017. január 24-én előterjesztett **panaszát** a 2017. január 25-én megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést fogantató szerv – a Budapesti Rendőr-főkapitányság kerületi Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedésre nem került sor, illetőleg alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

A panaszos 2017. január 24-én postai úton nyújtott be panaszt a Testülethez. Panaszában leírja, hogy 2017. január 6-án mobiltelefonjáról rendőri segítséget kért a rendőrség segélyhívószámán, mivel gyermeke édesapja nem tartja be a kapcsolattartás szabályait. Kb. 20 perccel később kiérkeztek a rendőrök, a panaszos megmutatta a kapcsolattartásról készült végzést a rendőröknek, akik erre közölték, hogy az nem végzés, csak egy jegyzőkönyv. A panaszos hiába mondta, hogy de hát oda van írva, hogy végzés és neki azt a tájékoztatást adták a bíróság panaszirodáján, hogy ez a papír elegendő. A rendőr erre közölte, hogy akkor a panaszos panaszolja be a bírósági panaszirodát. A két rendőr ezután megkérdezte a panaszos volt férjét, hogy elengedi-e a gyereket a panaszossal, amire ő közölte, hogy nem. A rendőrök ezután bementek, hogy beszéljenek a lánnyal is, a panaszosnak addig kint kellett várakoznia. kb. 30 perc elteltével jöttek ki, közölték, hogy mindenki tudja a jogait és elköszöntek.

---

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

A panaszos sérelmezi, hogy a rendőr gúnyolódott a bírósági panasziroda kapcsán, illetve, hogy hibásan tájékoztatta a bírósági irattal kapcsolatban, harmadrészt pedig, hogy nem intézkedett annak érdekében, hogy a panaszos lánya elmenjen a panaszossal.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendőrség által rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

- 1) B. I. r. ftörm és N. B. r.törm. 2017. január 6-án kelt jelentésükben előadták, hogy a 2017. január 6-án 8 órától Központi gépkocsizó járőrszolgálatot láttak el a BRFK kerület Rendőrkapitányság, illetve a Régió illetékességi területén. Szolgálatuk teljesítése során 17 óra 45 perckor a TIK utasítására megjelentek B. kerület F. [...] sz. alatt, mivel onnan gyermekláthatásról tettek bejelentést.

A helyszínen a bejelentő (a panaszos) fogadta őket, aki elmondta, hogy a P Központi Kerületi Bíróság (továbbiakban: PKKB) a [...]/5. számon hozott jegyzőkönyve alapján aznap napon láthatási joga van gyermekével, azonban a gyermek nem akar vele kapcsolatot létesíteni és a gyermek apja is eltiltja tőle a gyermeket. Kérdésre a jegyzőkönyvet átadta, melyről fényképfelvételt készített és jelentéshez mellékeltek.

Ezt követően meghallgatták M. J. S-t, aki kérdésre elmondta, hogy ő az édesapa. Továbbá többször kijelentette, hogy gyermekét, M. A.-t soha nem tiltotta el édesanyjától és nem is fogja ezt tenni, a gyermek önálló döntése, hogy kivel akar kapcsolatot létesíteni. Továbbá elmondta, hogy ez már nem az első eset, több alkalommal volt már rendőri intézkedés mivel a panaszos a láthatási időben hozzájuk, illetve szomszédjaikhoz becsönget. Az utcán kiabál a lányának, hogy találkozzon vele beszéljen vele, illetve az iskolájához is ezen okból elmegy. Folyamatosan feljelentéssel fenyegetőzik és követeli, hogy lánya vele lakjon. Továbbá a rendőrök részére korábbi telefonos üzeneteket mutatott, amelyben a fentieket nyomatékosítja.

Ezt követően meghallgatták az édesapja jelenlétében a gyermeket, aki kérdésre elmondta, hogy nem kíván édesanyjával kapcsolatot létesíteni, mert édesanyja számtalan alkalommal, illetve módon megfenyegette. Kérdésre határozottan kijelentette, hogy édesapja soha nem tiltotta el édesanyjától. Továbbá elmondta, hogy volt rá precedens, hogy az iskolánál is megjelent édesanyja és fenyegetőzve akarta megakadályozni, hogy hazamenjen. Elmondta még, hogy édesanyja nevelése pszichés állapota és düh kitörései miatt nem akar vele élni, szinte már fél tőle.

A fentieket jelentették a TIK felé, a jelenlévőknek jogi felvilágosítást adtak, melyet megértettek.

- 2) A fenti rendőrök 2017. május 19-én a Testület megkeresésére kiegészítő jelentést készítettek, ebben az alábbi releváns többletinformációkat tartalmazza.

A rendőrök előadása szerint a rendőri intézkedés alatt a bejelentő kötekedő, arrogáns magatartást tanúsított, nem fogadta el a rendőrök által elmondottakat, gyakorlatilag meg sem hallgatta őket.

A jelenlévő feleken kívül más szemtanú nem volt. Az intézkedő rendőrökkel együtt 5 fő volt a helyszínen az intézkedés során. Majd a házban az intézkedő rendőrökkel együtt 4 fő felnőtt, és két fő gyermek volt.

A rendőrök saját bevallásuk szerint mind a panaszossal, mind a családdal kulturált, higgadt, empatikus hangnemben beszéltek, intézkedésünk végig segítő jelleget tükrözött.

A panaszos a családdal nem beszélt. A rendőrök beszéltek a panaszossal, majd próbálták tájékoztatni, és felvilágosítani a jegyzőkönyvvel, és problémájával kapcsolatosan. Ezt követően a panaszos kint

maradt a ház előtt - mert volt férje nem engedte be a házba, azonban a rendőröket bebocsátotta. A házban ők is elmondták sérelmeiket, mire a rendőrök tájékoztatták őket a rendelkezésre álló információkról, valamint a rendőri intézkedéssel szembeni panasztételi lehetőségeikről, azok módjairól és a rendelkezésükre álló határidőkről, melyet megértettek.

Ezt az utcán ismételten felvették a kapcsolatot a panaszossal, akinek ismételten elmondták a korábban leírtakat, majd tájékoztatták őt is a rendőri intézkedéssel szembeni panasztételi lehetőségeiről, azok módjairól és a rendelkezésére álló határidőkről, melyet megértett. A panaszos nem vette tudomásul az általuk elmondottakat, ragaszkodott a saját elmondásához.

A panaszosnak elmondták, hogy az általa átadott jegyzőkönyv alapján a rendőrségnek nincsen jogalapja elvenni a gyermeket az apától és neki átadni. Amennyiben úgy érzi, hogy az apa a gyermekláthatási jogától megvonta, úgy azt a bíróság felé kell jeleznie, melyhez a rendőri jelentést kikérheti, és csatolhatja azt.

A panaszos állítása - mely szerint 30 percig váraoztatták a -14 Celsius fokban - nem felel meg a valóságnak, mert a rendőri intézkedés időtartama kb. 15 perc volt. A felek elkülönített meghallgatására adott helyszínen és időpontban nem volt más lehetőség. Az apa behívta a rendőröket a házába, a volt feleségét pedig nem. A foganatosított rendőri intézkedés csak a szükséges ideig tartott.

3) A küldési napló rögzíti, hogy a panaszos arról tett bejelentést 2017. január 6-án 17 óra 33 perckor, hogy jelenleg neki van láthatása, de a gyerek nem akar vele menni. A helyszínen megjelent a Cs-i tagállomás és adatgyűjtést követően megállapította, hogy apa nem akadályozza a láthatást, a gyerek viszont nem akar az anyjával menni. A helyszínen igazoltatás és jogi felvilágosítás adása történt. A kiérkezés ideje 2017. január 6-án 17 óra 46 perc, az intézkedés 18 óra 24 perckor fejeződött be.

4) A rendőrség megküldte a PKKB a [...] /5. számon hozott jegyzőkönyvét, amely a 4. oldalán tartalmazza az anyai kapcsolattartást ideiglenes intézkedéssel rendező végzést.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv., Szolgálati Szabályzat és egyéb joganyag rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításokra jutott.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosnak Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) Szabadság és Felelősség fejezetének a VI. cikkben foglalt személyes adatok védelméhez fűződő jogát, illetve az Alaptörvény XV. cikkében foglalt diszkrimináció tilalmát az alábbiak szerint.

1) A Testület elsőként azt vizsgálta, hogy keletkezett-e a rendőrségnek intézkedési kötelezettsége.

A panaszbeadvány szerint a panaszos azért hívta a segélyhívó számot, mert gyermeke édesapja megakadályozta a gyermekével való kapcsolattartás végrehajtásában.

A rendőrségi iratok tartalma etekintetben egybevág a panaszos előadásával.

Az Rtv. 24. §-a szabályozza a rendőrség segítségnyújtási, illetve felvilágosítás-adási kötelezettségét: a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni. A magánérdekek védelme e törvény alapján csak akkor tartozik a rendőrség hatáskörébe, ha a törvényes védelem az adott körülmények között más módon nem biztosítható, vagy ha a rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége meghiúsulna vagy számottevően megnehezülne. (A segítségnyújtás csak halaszthatatlan szolgálati érdekből tagadható meg, közvetlen életveszély esetén csak akkor, ha a segítségnyújtás miatt több ember élete kerülne közvetlen veszélybe.)

Az Rtv. 13. §-a szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

A Szolgálati Szabályzat 9. §-ának (1) bekezdése azzal egészíti ki a fenti szabályt, hogy a rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy – jogszabály által meghatározott esetekben – helyszíni bírságot szab ki. A szabálysértést észlelő rendőr figyelmeztetést azon szabálysértés esetén alkalmazhat, amely miatt helyszíni bírságot szabhat ki.

A Btk. 208. §-a rendelkezik a kiskorú veszélyeztetésének büntetéről: „A kiskorú nevelésére, felügyeletére vagy gondozására köteles személy – ideértve a szülői felügyeletet gyakorló szülő, illetve gyám élettársát, továbbá a szülői felügyeleti jogától megfosztott szülőt is, ha a kiskorúval közös háztartásban vagy egy lakásban él –, aki e feladatából eredő köteleességét súlyosan megszegi, és ezzel a kiskorú testi, értelmi, erkölcsi vagy érzelmi fejlődését veszélyezteti, büntetett miatt egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.” A Btk. 210. §-a pedig a kiskorúval való kapcsolattartás akadályozása vétségét akként szabályozza, hogy az követi el, aki a hatósági határozat alapján nála elhelyezett kiskorú és a kiskorúval kapcsolattartásra jogosult személy közötti kapcsolat kialakítását vagy fenntartását a kapcsolattartás kikényszerítése érdekében alkalmazott bírság kiszabását követően is önhibájából akadályozza.

A Testület ezen a ponton szükségesnek tartja felhívni a figyelmet töretlen gyakorlatára, miszerint ha az Rtv. szerinti rendőri fellépés mögöttes jogalapjaként a rendőrség egy Rtv.-n kívüli jogszabályban meghatározott tényállás tekintetében fennálló gyanúokra (pl. bűncselekmény vagy szabálysértés gyanújára) hivatkozik, a Testület – a kérdéses cselekményért egyébként fennálló szabálysértési vagy büntetőjogi felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – vizsgálja, hogy az adott esetben fennáll-e olyan fokú gyanú, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra. Amennyiben a Testület ezt a vizsgálatot nem végezné el, a jogkorlátozás érdemi kontrollja kiüresedne, illetve elmaradna, és ezzel sérülne az érintett panaszhoz való alkotmányos joga.

A rendőrség segítségnyújtási kötelezettsége tekintetében továbbá ismételt felhívja a Testület az Rtv. 24. §-át, amely szerint a rendőrség főszabályként közérdekből járhat el, kivételes, hogy a rendőr magánérdek alapján jár el, amikor a törvényes védelem más módon nem biztosítható (ultima ratio elve).

A rendőri jelentések és a panaszosi előadás abban megegyezik, hogy telefonos bejelentés érkezett a segélyhívóra arról, hogy egy gyermek kapcsolattartási ügy kapcsán.

A bejelentés tartalma a Testület álláspontja szerint felvetette annak a gyanúját, hogy a felek valamelyike jogellenes magatartást követ el, tehát a bejelentésben ismertetett esemény az Rtv. 13. §-a értelmében rendőri beavatkozást tett szükségessé, **intézkedési kötelezettséget keletkeztetett**. Az pedig a helyszínen tapasztaltak alapján volt eldönthető, hogy ez az intézkedési kötelezettség milyen intézkedést von maga után.

2) A Testület ezt követően azt vizsgálta, hogy a rendőr az intézkedési kötelezettségének a helyszínen mennyiben tett eleget.

A panaszos véleménye szerint az ő álláspontját nem vette figyelembe az intézkedés során a rendőrség, hiába mutatta be a végzést, a rendőrök nem intézkedtek a gyermek átadása iránt.

A rendőrség tájékoztatása szerint a helyszínen először a panaszost hallgatták meg, majd kihívták az ingatlanból a volt férjet, aki beinvitálta őket, tájékoztattak a panaszos állításairól, majd a panaszostól elkülönítve meghallgatták az ő előadását is. Ezt követően a gyermeket is meghallgatták, aki rendőri kérdésre úgy nyilatkozott, hogy nem kíván az édesanyjával elmenni. Ezt követően kioktatták a feleket a hatásköri rendelkezésekről, illetve a panasztételi lehetőségekről, majd távoztak.

Az Rtv. 24. §-a szabályozza a rendőrség segítségnyújtási kötelezettségét, amely szerint a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni. A magánérdekek védelme e törvény alapján csak akkor tartozik a rendőrség hatáskörébe, ha a törvényes védelem az adott körülmények között más módon nem biztosítható, vagy ha a rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége meghiúsulna vagy számottevően megnehezülne. (A segítségnyújtás csak halaszthatatlan szolgálati érdekből tagadható meg, közvetlen életveszély esetén csak akkor, ha a segítségnyújtás miatt több ember élete kerülne közvetlen veszélybe.)

a) A Testület anélkül, hogy a gyermekvédelmi és gyámügyi eljárásról szóló 149/1997. (IX. 10.) Korm. rendelet (továbbiakban: Gyer.) és a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (továbbiakban: Ptk.) részletes elemzésébe bocsátkozna, szükségesnek tartja az alábbiak rögzítését a szülői kapcsolattartás kapcsán.

A Ptk. 4:178. § szabályozza a kapcsolattartás jogintézményét. E szerint: „(1) A gyermeknek joga, hogy különélő szülőjével személyes és közvetlen kapcsolatot tartson fenn. A gyermeket nevelő szülő vagy más személy köteles a zavartalan kapcsolattartást biztosítani. (2) A gyermekétől különélő szülő – ha a bíróság vagy a gyámhatóság eltérően nem rendelkezik – jogosult és köteles gyermekével kapcsolatot tartani. (3) A szülőnek joga van gyermekével kapcsolatot tartani akkor is, ha a szülői felügyeleti joga szünetel, kivéve, ha a gyermek vagy a gyermekkel közös háztartásban élő hozzátartozója sérelmére elkövetett cselekmény miatt elrendelt távortartó határozat hatálya alatt áll. (4) Kivételesen indokolt esetben, a gyermek érdekében azt a szülőt is fel lehet jogosítani a gyermekkel való kapcsolattartásra, a) akinek a szülői felügyeleti jogát a bíróság megszüntette; b) aki hozzájárult gyermekének a másik szülő házastársa által történő örökbefogadásához; vagy c) akinek szülői felügyeleti joga a gyermek ismeretlen személy által történő örökbefogadásához adott hozzájárulásával vagy azért szűnt meg, mert a szülő a gyermeket - annak érdekében, hogy más nevelje fel, személyazonosságának feltárása nélkül - egészségügyi intézményben, arra kijelölt helyen hagyja, a gyermekért hat héten belül nem jelentkezik, és a gyermek örökbefogadására nem került sor. (5) A (4) bekezdés szerinti esetben a szülőnek a gyermekkel való kapcsolattartásra való feljogosításáról a szülői felügyeletet megszüntető bíróság vagy - ha a gyermeket nevelésbe vették - a gyámhatóság dönt.

A Gyer. 27. §-a szerint a kapcsolattartás célja, hogy a gyermek és a kapcsolattartásra jogosult személyek közötti családi kapcsolatot fenntartsa, továbbá a kapcsolattartásra jogosult szülő a gyermek nevelését, fejlődését folyamatosan figyelemmel kísérje, tőle telhetően segítse. A kapcsolattartás formái a folyamatos és az időszakos kapcsolattartás. Az időszakos kapcsolattartás magában foglalja a gyermekkel a tanítási szünetek és a többnapos ünnepek időszakában való huzamos együttlétet. Ugyanezen jogszabályhely (5) bekezdése szerint nincs helye folyamatos kapcsolattartásnak az időszakos kapcsolattartás ideje alatt, illetve a gyermeket gondozó szülőt megillető, a gyermekkel folyamatosan együtt tölthető időtartam alatt, amelynek mértéke a kapcsolattartásra jogosultat a kapcsolattartást rendező egyezség, illetve a kapcsolattartás engedélyezése tárgyában hozott határozat szerint megillető időszakos kapcsolattartás időtartamát, vagy ha a kapcsolattartást rendező egyezség, illetve a kapcsolattartás engedélyezése tárgyában hozott határozat nem rendelkezik a kapcsolattartásra jogosultat megillető időszakos kapcsolattartás időtartamáról, a két hetet nem haladhatja meg.

A Gyer. 29. §-a szerint a gyámhivatal vita esetében a kapcsolattartást bármelyik fél kérelmére szabályozza, illetve újraszabályozza, kivéve, ha a szülő és a gyermek kapcsolattartásának megállapítása [a Ptk. 4:181. § (1) bekezdése szerint] a bíróság hatáskörébe tartozik. A kapcsolattartásról a gyámhivatal, illetve a bíróság a gyermek korának, egészségi állapotának,

életkörülményeinek, a felek személyes körülményeinek, valamint az ítélőképessége birtokában levő gyermek véleményének figyelembevételével rendelkezik.

A kapcsolattartás engedélyezése tárgyában hozott határozat végrehajtása szabályait a Gyer. 33. §-a rendezi. Eszerint kapcsolattartás elmaradása esetén végrehajtás iránti kérelem benyújtásának van helye a gyermek fejlődését veszélyeztető magatartás tudomásra jutásától számított 30 napon belül. A gyermek fejlődését pedig veszélyezteti, ha a kapcsolattartásra jogosult vagy a kapcsolattartásra kötelezett a kapcsolattartást rendező egyezségben, illetve a kapcsolattartás engedélyezése tárgyában hozott határozatban foglaltaknak önhibájából ismételten nem, vagy nem megfelelően tesz eleget, és ezáltal nem biztosítja a zavartalan kapcsolattartást. Ugyanezen jogszabályhely (8) bekezdése szerint, ha a kapcsolattartásra kötelezett a gyermeket bizonyíthatóan folyamatosan a kapcsolattartásra jogosult ellen neveli és a kapcsolattartás engedélyezése tárgyában hozott határozatnak a végrehajtási intézkedések ellenére sem tesz eleget, a gyámhivatal a gyermek elhelyezésének megváltoztatása iránt pert indíthat, (feltéve, hogy az elhelyezés megváltoztatása a kiskorú gyermek érdekében áll), vagy feljelentést tesz kiskorú veszélyeztetése vagy kiskorúval való kapcsolattartás akadályozása miatt.

A fentiekből kitűnik tehát, hogy a kapcsolattartás szabályozása elsősorban a felek megállapodásával, egyezségével, vagy gyámhatósági, illetve gyermek-elhelyezési per esetén bírósági határozattal történik. A bíróság vagy végzéssel jóváhagyja a felek egyezségét e tekintetben, vagy a hatályos jogszabályi keretek között (Ptk., Gyer.) szabályozza a gyermek láthatását. A fentiekből az is látható, hogy a Ptk. szűkös előírásait, ahogyan a bíróság határozattal rendezett kapcsolattartás előírásait a Gyer. tölti ki részletes tartalommal (pl. a folyamatos és az időszakos kapcsolattartás viszonyával), hiszen az ítélet célja csupán egy végrehajtható és nyomon követhető keret kialakítása, melynek végrehajtásáról önkéntes teljesítés hiányában vagy vita esetén a gyámhatóság gondoskodik, akinek eljárására pedig a Gyer. előírásai vonatkoznak.

b) A Testület továbbá felhívja a figyelmet a Btk. vonatkozó rendelkezéseire is. A Btk. 208. §-a rendelkezik a kiskorú veszélyeztetésének büntetéről: „A kiskorú nevelésére, felügyeletére vagy gondozására köteles személy – ideértve a szülői felügyeletet gyakorló szülő, illetve gyám élettársát, továbbá a szülői felügyeleti jogától megfosztott szülőt is, ha a kiskorúval közös háztartásban vagy egy lakásban él –, aki e feladatából eredő kötelességét súlyosan megszegi, és ezzel a kiskorú testi, értelmi, erkölcsi vagy érzelmi fejlődését veszélyezteti, büntetett miatt egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.” A Btk. 210. §-a a kiskorúval való kapcsolattartás akadályozása vétségét akként szabályozza, hogy az követi el, aki a hatósági határozat alapján nála elhelyezett kiskorú és a kiskorúval kapcsolattartásra jogosult személy közötti kapcsolat kialakítását vagy fenntartását a kapcsolattartás kikényszerítése érdekében alkalmazott bírság kiszabását követően is önhibájából akadályozza. (Továbbá felhívható Btk. 211. §-a is.)

A panaszos – a bűncselekmények elévülési idején belül – feljelentéssel élhet a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény rendelkezései alapján.

A Testület ezen a ponton ismételten felhívja a figyelmet gyakorlatára, miszerint ha az Rtv. szerinti rendőri fellépés mögöttes jogalapjaként a rendőrség egy Rtv.-n kívüli jogszabályban meghatározott tényállás tekintetében fennálló gyanúokra (pl. bűncselekmény vagy szabálysértés gyanújára) hivatkozik, a Testület – a kérdéses cselekményért egyébként fennálló szabálysértési vagy büntetőjogi felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – vizsgálja, hogy az adott esetben fennállt-e olyan fokú gyanú, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra.

A Rtv. 24. §-a szerint a rendőrség főszabályként közérdekből járhat el, kivételes, hogy a rendőr magánérdek alapján jár el, amikor a törvényes védelem más módon nem biztosítható (ultima ratio elve).

A Testület álláspontja szerint a helyszínen a rendőrök számára annyi derült ki biztosan, hogy a panaszos és volt férje között van egy kapcsolattartással kapcsolatos családjogi vita, aminek az eldöntése bírói, illetve gyámhatósági hatáskörbe tartozik. A Testület szerint ebből az következik, hogy a rendőröknek a bejelentés megalapozottságáról való megbizonyosodását követően a felek személyazonosságának megállapítása, álláspontjaik meghallgatása és a tényállás tisztázása volt a feladatuk, majd pedig a szükséges tájékoztatás megadása. Ez utóbbi körébe az tartozik, hogy közlik: a szóban forgó jogvita eldöntésére nincs hatáskörük, másrészt arról is, hogy jogaiknak mely hatóság előtt szerezhettek érvényt.

A rendőrség az adott körülmények között nem jogosult a gyermek átadásáról intézkedni, arra a megfelelő gyámhatósági eljárásokat követően végrehajtási eljárás keretében van mód. Ennek biztosításához a végrehajtó vagy a végrehajtást foganatosító közigazgatósági hatóság már igénybe veheti a rendőrség munkáját a Szolgálati Szabályzat alapján, azonban önmagában, erre vonatkozó megkeresés, illetve végrehajtható határozat nélkül a rendőrség nem jogosult.

Mindezek alapján a Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga nem sérült, mivel a rendőrség eleget tett a kapcsolattartásra vonatkozó jogvitákkal kapcsolatos helyszíni intézkedési kötelezettségeinek.

c) A panaszos kifogásolta a rendőrök azon tájékoztatást, hogy a jegyzőkönyvbe foglalt végzés nem minősül végzésnek.

A rendőri jelentések nem tartalmazzak arra vonatkozó előadást, hogy ennek kapcsán vita alakult volna ki a felek között.

Megjegyzi a Testület, hogy a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 117. § (1)-(2) bekezdése szerint a jegyzőkönyvben röviden le kell írni az eljárás menetét és az annak során történeteket, mégpedig úgy, hogy a jegyzőkönyv alapján azt is meg lehessen állapítani, vajon az eljárás a törvényben meghatározott alaki követelményeknek megfelel-e. Ha valamely kifejezés vagy kijelentés pontos szövege jelentős, azt szó szerint kell jegyzőkönyvbe venni. Különösen fel kell tüntetni a jegyzőkönyvben: a bíróság által az eljárás folyamán hozott végzéseket és az ítélet kihirdetésének megtörténtét.

A Pp. 222. § (2) bekezdése szerint a tárgyaláson hozott végzéseket a bíróság a tárgyalási jegyzőkönyvbe is belefoglalhatja; ebben az esetben a végzésnek csupán a rendelkező részt és az indokolást kell tartalmaznia.

A jelen esetben a panaszos, illetve az intézkedő rendőr előadásai oly mértékben vannak ellentmondásban, hogy további rendelkezésre álló bizonyíték hiányában az ellentmondás nem oldható fel a rendőrök tájékoztatásának tartalma tekintetében. Azonban azt megállapítható a fenti jogszabályokból, hogy ha elhangzott olyan tartalmú kijelentés, hogy a tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt végzés nem minősül végzésnek, akkor az téves tájékoztatás volt.

Ugyanakkor a Testület leszögezi, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a helyszíni események a tájékoztatás tartalma vonatkozásában nem rekonstruálhatóak, így a jogsérelem nem megállapítható.

A Testület mindezek alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a rendőrök milyent tartalmú tájékoztatást adtak a jegyzőkönyvbe foglalt végzéssel kapcsolatban, ezért a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem megállapítható.

3) A Testület ezt követően a rendőrök hangnemét vizsgálta.

A Testület a panasz ezen része kapcsán emlékeztet az Rtv. fentebb hivatkozott 2. §-ára. Szükségesnek tartja kiemelni továbbá a Független Rendőri Szakszervezet főtítkárának, az Országos Rendőrfőkapitánynak, és a Belügyi és Rendvédelmi Dolgozók Szakszervezete főtítkárának a Magyar

Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexét kihirdető, 2007. július 4-én Budapesten kelt közös nyilatkozatát (a továbbiakban: Etikai Kódex), amely iránymutatásul szolgál a Rendőrség számára a rendőrök által követendő magatartás tekintetében. Az Etikai Kódex 1. pontjának második mondata a rendőrré vonatkozóan előírja: „Önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.” Az 5. pont szerint: „[a] rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit [...] indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz [...] megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint: „[t]udatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület jelen esetben is irányadónak tartja a korábbi állásfoglalásaiban [pl. 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás] megfogalmazottakat, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg a tv-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, az államszervezetben belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.” Az országos rendőrfőkapitány 2008. szeptember 10-én kelt, 25800/6/2008. RP. sz. határozatában ezzel a megközelítéssel egyetértett, és azt is kimondta, hogy még az intézkedés alá vontak „provokatív, durva, sértő magatartása sem mentheti az intézkedő rendőr ehhez hasonló viselkedését.”

A jelentések szerint az intézkedő rendőrök kulturáltan és szakszerűen kommunikáltak a panaszossal.

Ezzel szemben a panaszos arrogáns hangnembről számolt be.

A jelen esetben a panaszos, illetve az intézkedő rendőr előadásai oly mértékben vannak ellentmondásban, hogy további rendelkezésre álló bizonyíték hiányában az ellentmondás nem oldható fel a rendőrök által alkalmazott hangnem tekintetében.

A Testület mindezek alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a rendőrök betartották-e az Rtv. 2. §-ában rögzített előírásokat, ezért a panaszos emberi méltóságához való jogának sérelme nem megállapítható.

IV.

A Testület álláspontja szerint a bejelentések alapján intézkedési kötelezettsége keletkezett a rendőrségnek, amelynek megfelelően eleget tett, így nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga. A tájékoztatás tartalma és a hangnem kapcsán a bizonyítékok szűkös volta miatt az előadások közötti ellentmondás nem volt feloldható, így a tisztességes eljáráshoz való jog, illetve az emberi méltóság sérelme nem volt megállapítható.

A fentiek alapján a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött.

Budapest, 2018. január 25.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Dr. Kozma Ákos

Fráterné dr. Ferenczy Nóra

elnökhelyettes, előadó testületi tag

testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET